

ŽIRI

MEĐUNARODNOG TAKMIČENJA
SOLO PEVAČA

“Dr Miloje Milojević”

Kragujevac, 26 - 29. april 2026.

Gabriela Georgieva, sopran
(Bugarska)

Igor Vlajnić, dirigent
(Hrvatska)

Viktor (Dimitrije) Aksentijević, bariton
(Srbija/Nemačka)

G A B R I E L A G E O R G I E V A

Umetnički put Gabrijele Georgijeve započeo je temeljnim obrazovanjem na Državnoj muzičkoj akademiji „Prof. Pančo Vladigerov“ u Sofiji, gde je diplomirala 1998. godine. Iste godine, njena vokalna geneza dobija međunarodnu dimenziju specijalizacijom u Rimu, na Bugarskoj akademiji umetnosti i kulture „Boris Hristov“. Ovaj period usavršavanja bio je od presudnog značaja, ne samo zbog prestižne institucije, već i zbog plodonosne saradnje sa Kaludijem Kaludovim i legendarnom Genom Dimitrovom, čiji je uticaj bio presudan u njenom oblikovanju u vrhunsku interpretatorku dramskog repertoara.

Profesionalni uspon Georgijeve započeo je 2002. godine u Varni ulogom Leonore u Verdijevom „Trubaduru“, što joj je ubrzo otvorilo vrata Nacionalne opere u Sofiji. Tamo debituje kao Amelija u operi „Bal pod maskama“, a potom slede pozivi za uloge Maddalene u „Andrei Šenijeu“ i ponovo Leonore. Već 2003. godine započinje njena plodna saradnja sa Bugarskim nacionalnim radiom, gde pod upravom Velizara Genčeva ostvaruje svoje prve arhivske snimke, postavljajući temelj za svoje bogato diskografsko nasleđe.

Njen međunarodni angažman ubrzo se proširuje na prestižne evropske scene. Nakon učešća na festivalima u Češkoj i Belgiji, Georgijeva nastupa na gala koncertu u Boljšoj teatru u Moskvi, čime potvrđuje svoju ulogu kulturnog ambasadora. Posebno su značajne turneje u Španiji i Francuskoj tokom 2004. godine, gde se profilisala kao vrsna interpretatorka uloge Amelije, dok u Nemačkoj i vodećim španskim dvoranama u Madridu i Barseloni briljira u ulogama Aide i Leonore. Godina 2005. donosi i njen debi u naslovnoj ulozi Pučinijeve „Toske“ u Ruseu, kao i interpretaciju Didone u Perslovoj operi „Didona i Enej“ u Sofiji, čime demonstrira široki stilski dijapazon.

Od 2006. godine, kao stalna solistkinja Nacionalne opere u Sofiji, Gabrijela Georgijeva postaje i nezaobilazno ime na regionalnim scenama. U Rijeci debituje kao Đokonda, a potom u Zagrebu i Splitu postaje redovna gošća, tumačeći noseće role u operama „Nabuko“, „Trubadur“, „Sestra Anđelika“ i „Don Karlo“, gde njena Elizabeta ostaje zabeležena kao interpretacija visokog dometa. Njen evropski put nastavlja se trijumfima u Gracu, Bernu i Cirihi, gde pod vođstvom maestra Nela Santija učvršćuje svoj renome jednog od vodećih glasova današnjice, što kulminira debijem u ulozi Aide u rimskim Termama di Karakala 2011. godine.

Naredna faza njene karijere donosi suočavanje sa najkompleksnijim ulogama i scenama sveta. Nakon debija u Bečkoj državnoj operi kao Amelija i tumačenja Manon Lesko u Rijeci, Georgijeva 2014. i 2015. godine ostvaruje prestižni angažman u Metropolitan operi u Njujorku kao zamena za Anu Netrebko u ulozi Ledi Magbet i Ljudmilu Monastirsku u ulozi Aide. Ovaj period obeležen je i njenim povratkom slovenskom repertoaru kroz ulogu Jaroslavne u Borodinovom „Knezu Igoru“, sa kojom gostuje i u Japanu, kao i snimcima operskih dueta za Bugarski nacionalni radio pod upravom Grigora Palikarova.

U poslednjoj dekadi, umetnička fizionomija Gabrijele Georgijeve dobija novu, dramsku dubinu kroz interpretacije Norme, Leonore u „Moći sudbine“ i Turandot, koju je sa velikim uspehom

pevala od Meksiko Sitija do Tulona i Maribora. Godine 2018. ponovo se vraća na scenu Boljšoj teatra ulogom Jane u operi „Devet braće svetog Jovana” bugarskog kompozitora Pipkova, ističući važnost negovanja nacionalnog muzičkog nasleđa.

Najnovije poglavlje njene karijere, započeto 2021. godine, svedoči o potpunoj vokalnoj zrelosti. Od uloge Ledi Magbet u Varni, preko Arijadne u „Arijadni na Naksosu” i Leonore u Betovenovom „Fideliu”, Georgijeva hrabro zakoračuje u svet Kerubinijeve „Medeje” i Čileeove „Adrijane Lekuvrer”. Njen trijumfalni ulazak u Vagnerov svet ulogama Ortrud u „Loengrinu” i Venere u „Tanhojzeru”, pod dirigentskom palicom Konstantina Trinkska, predstavlja krunu njene dosadašnje karijere. Uz interpretaciju Santuce u Maskanijjevoj „Kavaleriji rustikani”, Gabrijela Georgijeva danas stoji kao umetnica koja sa lakoćom spaja strogu logiku interpretacije sa dubokim emocionalnim proživljavanjem, ostavljajući za sobom trag koji će, baš kroz njene brojne snimke i nastupe, biti trajno nasleđe evropske operne umetnosti.

I G O R V L A J N I Ć

Umetnički put Igora Vlajnića, rođenog 1984. godine u Osijeku, predstavlja autentičan primer intelektualne širine i stalne potrage za integralnim izrazom. Njegova stvaralačka geneza oblikovana je kroz dvostruki akademski fokus: najpre kroz studije dirigovanja, koje završava 2004. godine na Visokoj školi za glazbenu umjetnost „Ino Mirković“ u Lovranu, a potom i kroz studije pevanja, koje kruniše diplomom 2018. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 2006. godine preuzima ulogu dirigenta i horovođe opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, gde deluje sve do 2021. godine, ostvarujući paralelno i značajna gostovanja u operskim kućama u Osijeku i Sarajevu. Njegov rad rano je prepoznat i nagrađen Dekanovom nagradom Muzičke akademije u Zagrebu, dvostrukim priznanjem „Boris Papandopulo“ HNK Ivana pl. Zajca za dirigovanje najbolje predstave u pozorišnoj sezoni, kao i nominacijom za Nagradu hrvatskog glumišta 2014. godine.

Njegova karijera veoma rano dobija globalne razmere kada 2005. godine postaje član pariske asocijacije „Melody as a dialog among civilisation“, sa kojom realizuje niz koncerata u Francuskoj, Sjedinjenim Američkim Državama, Nigeriji, Kubi i Kini. Misija povezivanja kultura donosi mu 2008. godine medalju „Mladi Mozart“ za ukupan doprinos promociji dijaloga među narodima, nakon čega postaje ambasador ove asocijacije i član njenog Umetničkog savetodavnog veća. Njegov dirigentski gest obeležio je izuzetno značajne međunarodne događaje, među kojima su 60. godišnjica UNESCO-a, UNESCO-va proslava međunarodnog Dana žena 2006. godine, 60. godišnjica prvog leta u svemir, 16. Azijske igre u Gvangdžouu i otvaranje Festivala za zaštitu vode u kineskom gradu Hangdžou. Tradiciju je nastavio i dirigovanjem na otvaranju Evropske prestonice kulture Rijeka 2020. godine, kao i na svetskoj izložbi EXPO 2025. u Osaki, gde je u okviru Hrvatskih dana nastupio izvedbom opere „Nikola Šubić Zrinjski“ Ivana pl. Zajca.

Impozantan je niz ansambala sa kojima je Vlajnić delio scenu. Predvodio je orkestar i hor Opere HNK Ivana pl. Zajca iz Rijeke, orkestar Opere HNK u Osijeku, Riječku, Prašku i Kubansku nacionalnu filharmoniju, zatim njujorški orkestar St. Luke's, kineski Šendžen orkestar i Hangdžou filharmoniju, te narodni orkestar iz Nigerije. Sarađivao je i sa Orkestrom tradicionalnih instrumenata asocijacije „Melody“ iz Pariza, Friulanskom filharmonijom, Horom Slovenske filharmonije, Horom Friuli-Venezia-Giulia, kao i sa Horom i orkestrom San Marco Pordenone. Njegova umetnost odzvanjala je pozornicama širom sveta; pored nastupa u Hrvatskoj, muzika ga je vodila kroz Srbiju, Sloveniju, Italiju, Bosnu i Hercegovinu, Austriju, Nemačku, Francusku, Izrael, Kinu, Bugarsku, Makedoniju, Portugal, Španiju, Belgiju, Poljsku, Češku, Slovačku, Sjedinjene Američke Države, Nigeriju, Kubu i Japan.

Uviđajući da umetnost zahteva i stručno upravljanje, nakon što je 2014. godine vršio dužnost upravnika Opere HNK Ivana pl. Zajca, Vlajnić se okreće usavršavanju u oblasti kulturnog menadžmenta. Uspešno završava program poslovne ekonomije na prestižnoj Harvard Business School u SAD-u i specijalizaciju iz poslovnih strategija na Univerzitetu u Virdžiniji (Darden), a potom magistrira na studijama Preduzetništva na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci. Trenutno je doktorand na Doktorskoj školi Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku, u oblasti Kulturologije, sa usmerenjem na menadžment u kulturi, umetnosti i

obrazovanju. Njegov autoritet u ovoj sferi potvrđen je 2020. godine imenovanjem za prvog stalnog sudskog veštaka za muzičku umetnost i menadžment u muzičko-scenskim i izvođačkim umetnostima u Republici Hrvatskoj, uz trajno imenovanje od 2024. godine. Svoju društvenu odgovornost od 2025. godine proširuje kao član Gradskog veća i predsednik Odbora za predškolsko vaspitanje i obrazovanje Grada Rijeke.

Institucionalni i pedagoški angažman Igora Vlajnića podjednako je impresivan. Bio je član u dva mandata, a zatim i predsednik Kulturnog vijeća Primorsko-goranske županije, nekadašnji je predsednik riječkog ogranka Hrvatskog društva glazbenih umjetnika i član Hrvatske udruge orkestralnih i komornih umjetnika. Osnivač je i prvi voditelj programa Riječkog kazališta mladih „Kamov“ pri riječkom HNK, dok je od 2010. do 2022. godine delovao kao umetnički rukovodilac MPZ „Jeka Primorja“, povodom čije je pedesete godišnjice objavio i autorsku monografiju. Poliglota je koji, uz maternji jezik, aktivno govori engleski, nemački, italijanski i ruski, što mu omogućava širok domet u radu sa ansamblima i literaturom.

Upravo ta vaspitna i pedagoška uloga, koju sprovodi kroz rad u osnovnim školama „Pećine“ i „Nikola Tesla“ u Rijeci, kao i kroz deceniju i po vođenja edukativnih koncerata za mlade, otkriva humanistički pristup koji veruje u obrazovanje kao stub društva. Baveći se prepevom kapitalnih muzičkih dela poput mjuzikla „Sunset Boulevard“ i „Evita“, kao i objavljivanjem stručnih tekstova i naučnih radova, Igor Vlajnić uspeva da u kontinuitetu spaja erudiciju sa praktičnim delovanjem. Danas on stoji kao umetnik i intelektualac koji, upravljajući kompleksnim Erasmus+ projektima, neumorno gradi mostove između tradicije i savremenosti, ostajući veran misiji muzike kao univerzalnog jezika čovečanstva.

V I K T O R A K S E N T I J E V I Ć

Umetnički put mladog i perspektivnog baritona Viktora Aksentijevića predstavlja izvanredan primer temeljnog i posvećenog građenja vokalnog identiteta. Iako su njegovi muzički počeci vezani za Niš, značajna faza njegovog formiranja u kojoj se oblikovao njegov vokalni senzibilitet – odvija se u Muzičkoj školi „Dr Miloje Milojević“ u Kragujevcu. U klasi mr Lidije Jevremović Sofije, Aksentijević stiče tehničku bazu i razvija duboko razumevanje vokalne umetnosti, što mu rano otvara vrata za prva scenska iskustva i nastupe. Kruna ovog razvojnog perioda bio je njegov zvanični operski debi 2018. godine u Kragujevcu, gde je tumačio ulogu Eneja u Perslovoj operi „Didona i Enej“, nagovestivši time raskošan scenski potencijal.

Aksentijević 2019. godine svoje usavršavanje nastavlja na prestižnom Univerzitetu za muziku i umetnost grada Beča (MUK). Tokom osnovnih, a potom i master studija u klasi slavne američke dramske sopranistkinje Linde Votson, njegov bariton dobija novu zvučnu boju i evropski format. Njegov uspon na bečkoj sceni pažljivo je građen kroz univerzitetske produkcije; 2022. godine ubedljivo tumači ulogu grofa Tifentala u Čimarozinom „Tajnom venčanju“, da bi već naredne godine ostvario upečatljiv nastup kao Marčelo u master produkciji Pučinijevih „Boema“, pod dirigentskom upravom maestra Nilsa Musa. Da je reč o glasu izuzetnog potencijala potvrđeno je iste, 2023. godine, kada jednoglasno osvaja prvu nagradu ugledne pevačke stipendije „Gabrijele Sima“.

Njegova karijera ubrzo dobija snažan internacionalni zamah. Od sezone 2024/25, Aksentijević postaje član Operskog studija Teatra Libek u Nemačkoj, gde se njegov repertoar širi na kapitalna dela poput Vagnerovog „Tristana i Izolde“, Bizeove „Karmen“ i Vajnbergove „Putnice“. Istinski trijumf na međunarodnoj sceni doživljava u maju 2025. godine na Internacionalnom operskom takmičenju u Kaškaišu (Portugal). Tamo osvaja prvu nagradu za najbolji muški glas, briljirajući u finalu sa Verdijevom arijom „O Carlo, ascolta“, nastupom sa Portugalskim simfonijskim orkestrom u čuvenoj lisabonskoj dvorani Gulbenkijan, pod dirigentskom palicom maestra Antonija Pirolija. Pored operskih podviga, nedavno je zabeležio i nastup u Verdijevom „Rekvijemu“, pevajući u Klagenfurtu i elitnoj dvorani bečkog Muzikferajna.

Aksentijević je duboko posvećen negovanju repertoara solo pesme (Lied), gde do punog izražaja dolazi njegova analitičnost i traganje za istinom unutar samog teksta. Svoj umetnički izraz kontinuirano gradi i na majstorskim kursevima, radeći sa najvećim imenima vokalne pedagogije i izvođaštva, među kojima su Brigitte Fasbender, Ijan Bostridž, Marisol Montalvo, Klaudija Viska, Adrian Ered, primadona Radmila Bakočević, kao i dirigent Mihael Boder. Njegova urođena harizma i snažno interesovanje za dramsku umetnost odveli su ga i pred televizijske kamere; u zapaženom dokumentarnom filmu austrijske nacionalne televizije (ORF) „Evgenija Švarcvald: Pionir moderne“, ostvario je ulogu čuvenog slikara Oskara Kokoške, demonstrirajući time intelektualnu i umetničku polivalentnost retku za njegovu generaciju.